

Arrest

nr. 235 915 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, maar geboren te zijn in Shiraz, in Iran. Uw ouders waren afkomstig van Ghazni, maar zijn voor uw geboorte naar Iran gevlucht en nooit teruggekeerd naderhand.

U woonde tot 2016 in Iran, maar vreesde dat u verplicht zou worden om in Syrië te gaan vechten voor de Fatemiyoun Brigade. U trok daarom naar Europa, en kwam in september 2016 aan in Griekenland. U

verbleef eerst een jaar lang in Athene in een geïmproviseerd tentenkamp op straat nabij de kaden. Uiteindelijk, toen u ongeveer 17 jaar oud was, werd u ondergebracht in een studio samen met andere jongeren. U moest hier evenwel vertrekken kort nadat u achttien was geworden en een verblijfstitel had gekregen. Naderhand leefde u terug op straat, waar u er niet in slaagde om voor uzelf te voorzien. U verzeilde kort in de prostitutie, en begon daarna te werken voor een mensensmokkelaar. Deze heeft u evenwel meermaals misbruikt, en u kwam terug op straat terecht. Rond deze tijd begon een hartprobleem, waar u in uw kindertijd voor geopereerd was, terug op te spelen. Uit wanhoop verstopte u zich op goed geluk in een vrachtwagen met een Duitse nummerplaat. Na enkele dagen kwam u zo aan in België, alwaar u afstapte. U kwam op 30 september 2019 in België aan en verzocht ook hier om internationale bescherming, op 3 oktober 2019.

Ter staving van dit verzoek legt u voor: een kopie van een Grieks verblijfsdocument, een medisch dossier, een schets gemaakt tijdens het onderhoud van de vrachtwagen waar u in zat, en uw advocaat stuurde ook nog een brief met opmerkingen na. U onderging op 21 maart 2019 een hartoperatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw dossier blijkt dat u lijdt aan een hartkwaal, waar u in maart van dit jaar voor geopereerd bent, en waardoor u op het moment van het onderhoud medicatie moest nemen. U gaf aan dat u bepaalde medicatie die dag was vergeten nemen, maar gaf aan dat dit geen probleem zou vormen voor het onderhoud. Er zijn gedurende het onderhoud ook geen problemen opgetreden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft deze hartkwaal, kan ook aangestipt worden dat u een document voorlegt waarin namens de behandelende arts staat te lezen "De gezondheidstoestand van de patiënt... rechtvaardigt dat hij voor de rest van de zorg in België blijft" (document 2 – document dd. 21 augustus 2019). Hierover dient voorafgaand te worden opgemerkt dat deze medische reden geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u ten laatste op 28 augustus 2017 in Griekenland internationale bescherming kreeg, u verkreeg met name de vluchtelingenstatus (verblijfsvergunning Griekenland nr. P00459436; document 1). U kreeg hierna een verblijfsvergunning in Griekenland die geldig is van 28 augustus 2017 tot 27 augustus 2020.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U haalt aan dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u daar niet in staat zou zijn om zelfstandig te overleven, dan wel omdat u daar problemen zou kennen met de smokkelaar die u daar misbruikt zou hebben (CGVS p. 19, 20). De vraag in hoeverre u in staat geacht kan worden om voor uw eigen levensonderhoud te voorzien in Griekenland, wordt infra behandeld.

Wat betreft uw voorgehouden vrees voor de mensensmokkelaar en diens trawanten, dient er **in de eerste plaats** op gewezen te worden dat u het nagelaten hebt om klacht in te dienen tegen hem / u tot de autoriteiten te richten na zowel het eerste als het tweede voorgehouden vergrijp (CGVS p. 15). Zelfs als de feiten die u voorhoudt voor waar gehouden worden (en er zijn redenen hieraan te twifelen, zie infra), dan nog dient er op gewezen te worden dat u zich in de eerste plaats moet richten tot (de autoriteiten van) het land waar u reeds internationale bescherming geniet (Griekenland), vooraleer u zich in België op internationale bescherming beroept. U geeft evenwel aan dat u niet eens een poging heeft gedaan om u onder de bescherming van de Griekse autoriteiten te doen plaatsen, bijvoorbeeld door het doen van een aangifte van hetgeen gebeurd zou zijn (CGVS p. 15). U brengt ook geen informatie aan waaruit zou blijken dat het politieel apparaat in Griekenland niet bij machte of niet bereid is om de nodige bescherming te leveren, maar verklaart enkel dat u geen aangifte deed omdat u vreesde dat handlangers van de smokkelaar u zouden kunnen treffen (CGVS p. 20), slechts een blote bewering daar u geen informatie brengt die erop wijst dat de Griekse politie u daartegen niet zou kunnen beschermen.

Er zijn **ten tweede** ook een aantal elementen die doen twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent het voorgehouden misbruik door de smokkelaar en zijn kompanen in Griekenland. Zo valt primo op dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal danig verschillen van deze die u deed voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf initieel namelijk aan dat u “van 2016 tot aan [uw] vertrek in Athene seksueel misbruikt werd door... de smokkelaar... in ruil [voor] een slaapplek en eten” (verklaring DVZ dd. 6 september 2019, afdeling 30). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat u in de studio verbleef bij andere jongeren, tot een drie à vier maanden voor uw komst naar België, waarna u in de interim op straat leefde (CGVS p. 8). U zou gedurende de periode nadien dat u op straat zat u vervolgens een aantal keer hebben geprostitueerd, waarna u ook een tijdje “klanten” wierf voor een smokkelaar in ruil voor geld (CGVS p. 12, 13). Daarop zou u evenwel tweemaal misbruikt geweest zijn door eerst de smokkelaar en dan door hem en zijn vrienden (CGVS p. 13, 14). Een aantal verschillen vallen op: u zou niet van 2016 tot aan uw vertrek misbruikt zijn door de smokkelaar; de betrekkingen met de smokkelaar waren puur misbruik en zonder element van quid-pro-quo (de vergoeding die u wel kreeg kaderde daarentegen in het werven van “klanten” voor de smokkelaar); en het was een monetaire en geen kost-en-inwoning-type vergoeding. Los daarvan zou u zich ook nog moeten hebben prostitueren. Gedurende het onderhoud (meermaals) gewezen op deze verschillen (CGVS p. 17, 20), gaf u aan dat u voor de DVZ niet uw hele verhaal had kunnen doen en kort moest zijn (CGVS p. 17). Het probleem zit hem evenwel niet in “toevoegingen” maar in duidelijke verschillen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 17).

Secundo vertoont uw relaas voor het CGVS aan sich ook enkele problematische elementen. Zo verklaart u initieel dat u bij het tweede incident eerst samen gegeten hebt met de smokkelaar en zijn vrienden, en dat het misbruik zich voordeed voor het slapengaan. Daarop verklaart u evenwel dat u al wou vertrekken toen u de negen andere aanwezigen zag, maar dat toen de deur op slot was gedaan en u daarop misbruikt werd (CGVS p. 17). Ook is het moeilijk te geloven dat u na het eerste incident nog zou ingaan op een uitnodiging van de smokkelaar om de avond bij hem thuis door te brengen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 7).

Tertio presenteert u ook geen stukken die kunnen wijzen op een psychologisch trauma als gevolg van enerzijds de erbarmelijke omstandigheden in Griekenland, die u tot prostitutie gedreven zouden hebben, dan wel van de voorgehouden (groeps-)verkrachting(en) waar u het slachtoffer van geweest zou zijn. Hierover bevraagd, geeft u aan dat u geen psychologische bijstand behoefde, maar dat u, nadat u een tijd moeite had om te slapen, deze zaken zelfstandig kon verwerken en vergeten (CGVS p. 17, 18). Hoewel het niet onmogelijk is dat u mentaal weerbaar genoeg was om deze zaken zelfstandig te verwerken, zou dit eerder opmerkelijk zijn, zeker gezien uw eerder geïsoleerde positie, weg van familie en vrienden op wie u zou kunnen bogen, en uw jonge leeftijd en slechte gezondheidstoestand.

U verwees wel naar een letsel aan uw arm dat u naar aanleiding van het tweede incident zou opgelopen hebben, waar u ook een foto van liet zien (CGVS p. 14). De loutere vaststelling dat u in het verleden een armletsel had is evenwel geen aanwijzing van de oorzaak van dit letsel. U presenteert met andere woorden geen bewijsstukken over hetgeen u voorhoudt; geen medische rapporten, geen psychologische rapporten, en geen bewijs van aangifte of andere interactie met de politie naar aanleiding van de voorgehouden incidenten.

Er dient daarom besloten te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging of risico voor het lijden van ernstige schade loopt. In

het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u evenwel ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u, nadat u na het bereiken van de meerderjarigheid en het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, niet in staat was om uzelf te onderhouden in Griekenland.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U geeft aan dat u na uw aankomst in Griekenland tijdlang op straat leefde, en aangewezen was op de hulp van liefdadigheidsinstanties. Gedurende deze periode deed u weinig pogingen om uw situatie te verbeteren, op twee bezoeken aan "een instelling" na. U spreekt van het "verslaafd zijn aan een routine" van niets doen (CGVS p. 7). Naderhand kreeg u evenwel een pro-deo advocaat toegewezen, met wiens hulp u in een soort groepswoning terecht kwam voor minderjarigen. Terwijl u hier verbleef kreeg u geen geld, maar wel materiële bijstand (CGVS p. 7, 8). U kreeg ook gratis Griekse lessen aangeboden, en had toegang tot het internet waarmee u uw eigen kennis bijspijkerde. Ook had u toegang tot medische bijstand, en u kon een bepaald huidprobleem laten behandelen (CGVS p. 9, 10). U verbleef minder dan een jaar in deze groepswoning, en verliet deze enkele maanden nadat u meerderjarig werd en een verblijfsvergunning kreeg (CGSV p. 8, 9). U werd een aantal maanden voordat u uit de woning werd gezet, gewaarschuwd dat u iets anders moest zoeken (CGVS p. 8), maar zou dit dus niet gedaan hebben. Hieruit kan opgemaakt worden dat u toch gedurende een aanzienlijke periode, terwijl u nog minderjarig was, op alle nodige steun kon rekenen vanwege de Griekse overheid nodig voor uw integratie in de Griekse maatschappij.

Gedurende uw verblijf in de groepswoning zou u evenwel geen pogingen hebben gedaan om werk te vinden (CGVS p. 10). Pas naderhand, toen u al op straat zat, ging u naar eigen zeggen langs bij lokale restaurants en fastfoodketens, en bij enkele "grote bedrijven" in de buurt (CGVS p. 10, 11), zonder succes. U zou geen contact hebben gehad met een arbeidsbemiddelingsdienst van de overheid omdat u daar niets over was gezegd door de organisatie die het groepshuis uitbaatte (CGVS p. 11). Het lijkt er daardoor sterk naar dat u de kansen die u geboden werden niet ten volle benutte en onvoldoende eigen initiatief toonde, en de periode dat u in het groepshuis doorbracht niet terdege benutte om de basis te leggen voor een toekomst in Griekenland.

Er kan bovendien ook niet heen om uw verklaringen over de manier waarop u Griekenland verlaten hebt. U geeft aan dat u op goed geluk in een holte van een oplegger kroop, en zo als verstekeling naar West-Europa kon komen. U zou dit volledig zelfstandig gedaan hebben, zonder hulp van een smokkelaar (CGVS p. 15 – 17). Dit valt maar moeilijk te geloven. Primo is het zo dat smokkelaars vluchtelingen honderden of duizenden euro's laten betalen voor een dergelijke trip (waar u zelf ook

“reclame” voor gemaakt zou hebben; CGVS p. 13), waarvan u evenwel beweert dat u deze gratis en op goed geluk ondernam. Gewezen op deze merkwaardigheid, kan u enkel beamen dat het “raar” was dat dit lukte (CGVS p. 15).

Secundo lijkt het ook sterk dat u zich drie dagen lang in de oplegger – niet in een container of laadruimte (zie document 3) – verborgen zou hebben, waarbij u af en toe zou uitstappen en terug instappen, zonder betrappt geweest te zijn door de chauffeurs, door mensen op de parkings waar u afstapte, of door de passagiers op het schip waar de vrachtwagen op reed (CGVS p. 15 – 17). Dit lijkt sterk, bij afwezigheid van bijvoorbeeld een steekpenning waardoor de chauffeur er toe aangezet werd om niets op te merken, waar u ook op gewezen werd, en waarop u ontkende dat chauffeurs zich voor dergelijke zaken laten omkopen (CGVS p. 20). Deze praktijk is nochtans gekend, en wordt benoemd als “garantietransport”.

Tertio is het ook merkwaardig dat u voor de DVZ, gevraagd over de gegevens van de smokkelaar GriekenlandBelgië, zei “ik weet zijn naam niet meer”, in plaats van bijvoorbeeld “ik deed dit zelfstandig” (verklaring DVZ dd. 6 september 2019, afdeling 30.). Al deze zaken wijzen in de richting dat u eerder met behulp van een smokkelaar naar België reisde. Dit impliceert evenwel dat u voor uw reis betaalde, en dus niet zo krap bij kas zat als u doorheen het onderhoud beweerde. Dit zou ook uw verklaringen over bijvoorbeeld uw (gepercipieerde) noodzaak om tot prostitutie over te gaan, ondermijnen. U werd gedurende het onderhoud ook gewezen op dit vermoeden, maar ontkende (CGVS p. 20).

Er dient daarom betwijfeld te worden of uw omstandigheden zodanig precair waren als u voorhoudt in Griekenland, en er dient tevens de vraag gesteld te worden in hoeverre u zelf de nodige inspanningen hebt geleverd om de kansen die u in Griekenland geboden werden te benutten.

Er dient ten slotte ook nog ingegaan te worden op uw hartprobleem, waarvoor u in België geopereerd bent, u in een onmenselijke situatie zou kunnen plaatsen in Griekenland. Er is er supra reeds op gewezen dat u, om uw verblijf in België louter hierop te stoelen, een andere procedure dient te volbrengen. Bovendien blijkt uit de medische rapporten in uw dossier dat u heden aan de beterehand bent. U dient nog steeds bepaalde medicatie te nemen, en af en toe op consultatie te gaan om uw vooruitgang te controleren. Maar op basis van de documenten die u voorlegt lijkt het er niet op dat u nog ingrepen dient te ondergaan, en lijkt uw fysieke toestand heden genormaliseerd te zijn (document 2). U lijkt zich daarom niet in een situatie van actuele bijzondere kwetsbaarheid te bevinden, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de situatie waarin de verzoeker uit het arrest waar uw advocaat naar verwijst zich bevond (“een situatie waarbij behandelingen geen soelaas kunnen bieden... verslechtering in de toekomst... grote moeilijkheden bij normale activiteiten”; document 4 – arrest nr. 226.457, afdeling 4.2.).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Hij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.3. De Raad bemerkt dat uit de bestreden beslissing en de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

2.4. Verzoeker verwijst naar zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, naar landeninformatie omtrent opvang- en levensomstandigheden en stelt dat hij niet meer kan en wil terugkeren naar Griekenland.

2.5. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking verzoekers concrete situatie terecht en omstandig beschreven "(...)U haalt aan dat u niet naar Griekenland kan terugkeren omdat u daar niet in staat zou zijn om zelfstandig te overleven, dan wel omdat u daar problemen zou kennen met de smokkelaar die u daar misbruikt zou hebben (CGVS p. 19, 20). De vraag in hoeverre u in staat geacht kan worden om voor uw eigen levensonderhoud te voorzien in Griekenland, wordt infra behandeld.

Wat betreft uw voorgehouden vrees voor de mensensmokkelaar en diens trawanten, dient er **in de eerste plaats** op gewezen te worden dat u het nagelaten hebt om klacht in te dienen tegen hem / u tot de autoriteiten te richten na zowel het eerste als het tweede voorgehouden vergrijp (CGVS p. 15). Zelfs als de feiten die u voorhoudt voor waar gehouden worden (en er zijn redenen hieraan te twijfelen, zie infra), dan nog dient er op gewezen te worden dat u zich in de eerste plaats moet richten tot (de autoriteiten van) het land waar u reeds internationale bescherming geniet (Griekenland), vooraleer u zich in België op internationale bescherming beroept. U geeft evenwel aan dat u niet eens een poging heeft gedaan om u onder de bescherming van de Griekse autoriteiten te doen plaatsen, bijvoorbeeld door het doen van een aangifte van hetgeen gebeurd zou zijn (CGVS p. 15). U brengt ook geen informatie aan waaruit zou blijken dat het politieel apparaat in Griekenland niet bij machte of niet bereid is om de nodige bescherming te leveren, maar verklaart enkel dat u geen aangifte deed omdat u vreesde dat handlangers van de smokkelaar u zouden kunnen treffen (CGVS p. 20), slechts een blote bewering daar u geen informatie brengt die erop wijst dat de Griekse politie u daartegen niet zou kunnen beschermen.

Er zijn **ten tweede** ook een aantal elementen die doen twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent het voorgehouden misbruik door de smokkelaar en zijn kompanen in Griekenland. Zo valt primo op dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal danig verschillen van deze die u deed voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf initieel namelijk aan dat u “van 2016 tot aan [uw] vertrek in Athene seksueel misbruikt werd door... de smokkelaar... in ruil [voor] een slaapplek en eten” (verklaring DVZ dd. 6 september 2019, afdeling 30). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat u in de studio verbleef bij andere jongeren, tot een drie à vier maanden voor uw komst naar België, waarna u in de interim op straat leefde (CGVS p. 8). U zou gedurende de periode nadien dat u op straat zat u vervolgens een aantal keer hebben geprostitueerd, waarna u ook een tijdje “klanten” wierf voor een smokkelaar in ruil voor geld (CGVS p. 12, 13). Daarop zou u evenwel tweemaal misbruikt geweest zijn door eerst de smokkelaar en dan door hem en zijn vrienden (CGVS p. 13, 14). Een aantal verschillen vallen op: u zou niet van 2016 tot aan uw vertrek misbruikt zijn door de smokkelaar; de betrekkingen met de smokkelaar waren puur misbruik en zonder element van quid-pro-quo (de vergoeding die u wel kreeg kaderde daarentegen in het werven van “klanten” voor de smokkelaar); en het was een monetaire en geen kost-en-inwoning-type vergoeding. Los daarvan zou u zich ook nog moeten hebben prostitueren. Gedurende het onderhoud (meermaals) gewezen op deze verschillen (CGVS p. 17, 20), gaf u aan dat u voor de DVZ niet uw hele verhaal had kunnen doen en kort moest zijn (CGVS p. 17). Het probleem zit hem evenwel niet in “toevoegingen” maar in duidelijke verschillen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 17).

Secundo vertoont uw relaas voor het CGVS aan sich ook enkele problematische elementen. Zo verklaart u initieel dat u bij het tweede incident eerst samen gegeten hebt met de smokkelaar en zijn vrienden, en dat het misbruik zich voordeed voor het slapengaan. Daarop verklaart u evenwel dat u al wou vertrekken toen u de negen andere aanwezigen zag, maar dat toen de deur op slot was gedaan en u daarop misbruikt werd (CGVS p. 17). Ook is het moeilijk te geloven dat u na het eerste incident nog zou ingaan op een uitnodiging van de smokkelaar om de avond bij hem thuis door te brengen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 7).

Tertio presenteert u ook geen stukken die kunnen wijzen op een psychologisch trauma als gevolg van enerzijds de erbarmelijke omstandigheden in Griekenland, die u tot prostitutie gedreven zouden hebben, dan wel van de voorgehouden (groeps-)verkrachting(en) waar u het slachtoffer van geweest zou zijn. Hierover bevraagd, geeft u aan dat u geen psychologische bijstand behoefde, maar dat u, nadat u een tijd moeite had om te slapen, deze zaken zelfstandig kon verwerken en vergeten (CGVS p. 17, 18). Hoewel het niet onmogelijk is dat u mentaal weerbaar genoeg was om deze zaken zelfstandig te verwerken, zou dit eerder opmerkelijk zijn, zeker gezien uw eerder geïsoleerde positie, weg van familie en vrienden op wie u zou kunnen bogen, en uw jonge leeftijd en slechte gezondheidstoestand.

U verwees wel naar een letsel aan uw arm dat u naar aanleiding van het tweede incident zou opgelopen hebben, waar u ook een foto van liet zien (CGVS p. 14). De loutere vaststelling dat u in het verleden een armletsel had is evenwel geen aanwijzing van de oorzaak van dit letsel. U presenteert met andere woorden geen bewijsstukken over hetgeen u voorhoudt; geen medische rapporten, geen psychologische rapporten, en geen bewijs van aangifte of andere interactie met de politie naar aanleiding van de voorgehouden incidenten.

Er dient daarom besloten te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging of risico voor het lijden van ernstige schade loopt. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u evenwel ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u, nadat u na het bereiken van de meerderjarigheid en het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, niet in staat was om uzelf te onderhouden in Griekenland.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met

betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U geeft aan dat u na uw aankomst in Griekenland tijdlang op straat leefde, en aangewezen was op de hulp van liefdadigheidsinstanties. Gedurende deze periode deed u weinig pogingen om uw situatie te verbeteren, op twee bezoeken aan “een instelling” na. U spreekt van het “verslaafd zijn aan een routine” van niets doen (CGVS p. 7). Naderhand kreeg u evenwel een pro-deo advocaat toegewezen, met wiens hulp u in een soort groepswoning terecht kwam voor minderjarigen. Terwijl u hier verbleef kreeg u geen geld, maar wel materiële bijstand (CGVS p. 7, 8). U kreeg ook gratis Griekse lessen aangeboden, en had toegang tot het internet waarmee u uw eigen kennis bijspijkerde. Ook had u toegang tot medische bijstand, en u kon een bepaald huidprobleem laten behandelen (CGVS p. 9, 10). U verbleef minder dan een jaar in deze groepswoning, en verliet deze enkele maanden nadat u meerderjarig werd en een verblijfsvergunning kreeg (CGSV p. 8, 9). U werd een aantal maanden voordat u uit de woning werd gezet, gewaarschuwd dat u iets anders moest zoeken (CGVS p. 8), maar zou dit dus niet gedaan hebben. Hieruit kan opgemaakt worden dat u toch gedurende een aanzienlijke periode, terwijl u nog minderjarig was, op alle nodige steun kon rekenen vanwege de Griekse overheid nodig voor uw integratie in de Griekse maatschappij.

Gedurende uw verblijf in de groepswoning zou u evenwel geen pogingen hebben gedaan om werk te vinden (CGVS p. 10). Pas naderhand, toen u al op straat zat, ging u naar eigen zeggen langs bij lokale restaurants en fastfoodketens, en bij enkele “grote bedrijven” in de buurt (CGVS p. 10, 11), zonder succes. U zou geen contact hebben gehad met een arbeidsbemiddelingsdienst van de overheid omdat u daar niets over was gezegd door de organisatie die het groepshuis uitbaatte (CGVS p. 11). Het lijkt er daardoor sterk naar dat u de kansen die u geboden werden niet ten volle benutte en onvoldoende eigen initiatief toonde, en de periode dat u in het groepshuis doorbracht niet terdege benutte om de basis te leggen voor een toekomst in Griekenland.

Er kan bovendien ook niet heen om uw verklaringen over de manier waarop u Griekenland verlaten hebt. U geeft aan dat u op goed geluk in een holte van een oplegger kroop, en zo als verstekeling naar West-Europa kon komen. U zou dit volledig zelfstandig gedaan hebben, zonder hulp van een smokkelaar (CGVS p. 15 – 17). Dit valt maar moeilijk te geloven. Primo is het zo dat smokkelaars vluchtelingen honderden of duizenden euro's laten betalen voor een dergelijke trip (waar u zelf ook “reclame” voor gemaakt zou hebben; CGVS p. 13), waarvan u evenwel beweert dat u deze gratis en op goed geluk ondernam. Gewezen op deze merkwaardigheid, kan u enkel beamen dat het “raar” was dat dit lukte (CGVS p. 15).

Secundo lijkt het ook sterk dat u zich drie dagen lang in de oplegger – niet in een container of laadruimte (zie document 3) – verborgen zou hebben, waarbij u af en toe zou uitstappen en terug instappen, zonder betrappt geweest te zijn door de chauffeurs, door mensen op de parkings waar u afstapte, of door de passagiers op het schip waar de vrachtwagen op reed (CGVS p. 15 – 17). Dit lijkt sterk, bij afwezigheid van bijvoorbeeld een steekpenning waardoor de chauffeur er toe aangezet werd om niets op te merken, waar u ook op gewezen werd, en waarop u ontkende dat chauffeurs zich voor dergelijke zaken laten omkopen (CGVS p. 20). Deze praktijk is nochtans gekend, en wordt benoemd als “garantietransport”.

Tertio is het ook merkwaardig dat u voor de DVZ, gevraagd over de gegevens van de smokkelaar GriekenlandBelgië, zei “ik weet zijn naam niet meer”, in plaats van bijvoorbeeld “ik deed dit zelfstandig”

(verklaring DVZ dd. 6 september 2019, afdeling 30.). Al deze zaken wijzen in de richting dat u eerder met behulp van een smokkelaar naar België reisde. Dit impliceert evenwel dat u voor uw reis betaalde, en dus niet zo krap bij kas zat als u doorheen het onderhoud beweerde. Dit zou ook uw verklaringen over bijvoorbeeld uw (gepercipieerde) noodzaak om tot prostitutie over te gaan, ondermijnen. U werd gedurende het onderhoud ook gewezen op dit vermoeden, maar ontkende (CGVS p. 20).

Er dient daarom betwijfeld te worden of uw omstandigheden zodanig precair waren als u voorhoudt in Griekenland, en er dient tevens de vraag gesteld te worden in hoeverre u zelf de nodige inspanningen hebt geleverd om de kansen die u in Griekenland geboden werden te benutten.

Er dient ten slotte ook nog ingegaan te worden op uw hartprobleem, waarvoor u in België geopereerd bent, u in een onmenselijke situatie zou kunnen plaatsen in Griekenland. Er is er supra reeds op gewezen dat u, om uw verblijf in België louter hierop te stoelen, een andere procedure dient te volbrengen. Bovendien blijkt uit de medische rapporten in uw dossier dat u heden aan de beterehand bent. U dient nog steeds bepaalde medicatie te nemen, en af en toe op consultatie te gaan om uw vooruitgang te controleren. Maar op basis van de documenten die u voorlegt lijkt het er niet op dat u nog ingrepen dient te ondergaan, en lijkt uw fysieke toestand heden genormaliseerd te zijn (document 2). U lijkt zich daarom niet in een situatie van actuele bijzondere kwetsbaarheid te bevinden, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de situatie waarin de verzoeker uit het arrest waar uw advocaat naar verwijst zich bevond ("een situatie waarbij behandelingen geen soelaas kunnen bieden... verslechtering in de toekomst... grote moeilijkheden bij normale activiteiten"; document 4 – arrest nr. 226.457, afdeling 4.2.).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt..(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie waaruit zou blijken dat de Griekse autoriteiten niet bij machte zijn om de situatie van asielzoekers te controleren laat staan hen bijstand te verlenen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Met de algemene beweringen dat het ziekenhuis hem niet wilde helpen en de politie bijgevolg ook niet, dat hij bang was en niet op voldoende omkadering van de Griekse autoriteiten, die laten betijen, kon rekenen en dat dit wordt bevestigd in gezaghebbende rapporten brengt hij niets concreet in tegen de vaststellingen van de bestreden beslissing. Het argument dat het ziekenhuis hem niet wilde helpen, vindt overigens geen steun in verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker stelde, bij de vraag of hij naar een dokter of ziekenhuis is moeten gaan louter dat hij één keer nood had aan een dermatoloog omdat hij een huidaandoening kreeg, een soort zwelling en dat hij er naartoe is gegaan, cryotherapie kreeg waarna de zwellingen verdwenen (stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Wat later in zijn verklaringen maakt hij melding van nog een bezoek aan het ziekenhuis omdat hij pijn aan zijn arm had, waarbij de verpleegkundige de arm testte en draaide en zei dat het in orde was waarna hij weer naar buiten werd gestuurd (stuk 5, Notities Persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker kan ook hier niet stellen dat men hem niet wilde helpen, gezien er verplegend personeel zijn arm heeft bekeken en getest. Overigens geeft hij in zijn latere verklaringen ook toe dat hij destijds dacht dat zijn arm gebroken was, maar dat dit uiteindelijk niet het geval bleek te zijn geweest (stuk 5, Notities Persoonlijk onderhoud, p.

14). Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat het ziekenhuis hem zonder enig nazicht wegstuurde met een gebroken arm.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de bescherming van de politie tegen mensensmokkelaars.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent het misbruik door de smokkelaar stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts de essentie van een complexe en hoogst ongemakkelijke situatie te hebben samengevat en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer toelichting te hebben gegeven. Verzoekers verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden aanvaard als zijnde een samenvatting van een complexe en ongemakkelijke situatie en dit juist gelet op de fundamentele verschillen in zijn verklaringen. Uit verzoekers latere verklaringen blijkt immers niet dat hij van 2016 tot aan zijn vertrek misbruikt werd door de smokkelaar en dit in ruil voor een slaapplaats en eten. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook de Raad vast dat de betrekkingen met de smokkelaar puur misbruik waren zonder tegenprestatie. De vergoeding die verzoeker wel kreeg kaderde daarentegen in het werven van "klanten" voor de smokkelaar en dit was een monetaire en geen kost-en-inwoon-type vergoeding.

Wat betreft de vaststellingen omtrent het misbruik, bevestigt verzoeker het misbruik en de groepsverkrachting en stelt bereid te zijn om hier verdere toelichting te verschaffen niettegenstaande dit bijzonder moeilijk is voor hem hetgeen mogelijks ook de reden is waarom een aantal feiten misschien onbewust werden ingekort. De Raad is van oordeel dat de verschillen in verzoekers verklaringen niet te wijten zijn aan inkorten of samenvatten, maar wel degelijk verschillen uitmaken omtrent fundamentele elementen inzake het misbruik.

Het algemene argument dat de Afghaanse mensensmokkelaars ondanks alles nog de enige referentiepunten zijn voor jongens in een omgeving die hen volledig vreemd is en die hen geen hulp biedt, kan geen afdoende verklaring bieden voor de vaststellingen dat verzoeker na het eerste misbruik nog zou ingaan op een uitnodiging van de smokkelaar om de avond bij hem thuis door te brengen. Met de stelling dat hij niet de enige was die op die manier werd misbruikt door de smokkelaar, dat deze jongens proberen te leven met deze schaamteloze ervaringen vaak zonder psychologische begeleiding en dat dit wordt bevestigd in de rapporten, beperkt verzoeker zich opnieuw tot algemene beweringen zonder enig concreet verweer te voeren tegen de gedane vaststellingen.

Met de bewering dat de neergelegde foto overeenstemt met zijn verklaringen en een indicatie geeft voor zijn geloofwaardigheid, toont verzoeker geenszins aan in welke omstandigheden hij het letsel aan zijn arm heeft opgelopen. Waar verzoeker er de aandacht op vestigt dat het verwijt dat hij geen medische documenten kon neerleggen er komt doordat het ziekenhuis een behandeling weigerde, moet worden gewezen op wat desbetreffend hoger werd gesteld. Het ziekenhuis weigerde hem geen behandeling, heeft zijn arm wel degelijk bekeken en stuurde hem weg; achteraf gaf verzoeker zelf toe dat zijn arm toch niet gebroken was hoewel hij dat op dat moment wel dacht.

Verzoeker geeft te kennen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verwijt onvoldoende pogingen te hebben gedaan om zijn situatie te verbeteren en geeft te kennen dat hij dit uit zichzelf niet kon. Ook meent hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan voorbij gaat dat hij minderjarig was toen hij in de groepswoning verbleef en dat hij nadien zoals zovelen gewoon op straat belandde en daar op eigen houtje een manier moest vinden om te overleven. Verzoeker vraagt om de cijfers op te vragen inzake tewerkstelling en werkloosheid onder de erkende vluchtelingen in Griekenland en verwijst naar algemene informatie.

Verzoeker beperkt er zich in wezen toe zijn verklaringen te herhalen en te benadrukken dat zijn persoonlijke omstandigheden worden bevestigd door de algemene informatie met betrekking tot de situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, doch dat het administratief dossier geen dergelijke informatie bevat.

De Raad benadrukt echter dat verzoeker hiermee niet *in concreto* aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van de verwerende partij verlangt de cijfers op te vragen inzake de tewerkstelling en/of werkloosheid onder de erkende vluchtelingen in Griekenland bemerkt de Raad dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om *a priori* enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij *“reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Het zij herhaald dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet in staat zou zijn om *in concreto* te bewijzen dat hij geen toegang heeft tot socio-economische voorzieningen en dat hij zich enkel kan beperken tot zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat verzoeker ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot bepaalde socio-economische voorzieningen. Immers, de bestreden beslissing oordeelde terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen toereikende inspanningen heeft geleverd om zijn levensomstandigheden in Griekenland te verbeteren en verklaringen aflegde waaruit blijkt dat de omstandigheden waarin hij verkeerde niet zo precair waren als verzoeker wil doen uitschijnen. Uit verzoekers verklaringen blijken voldoende aanwijzingen dat verzoeker reisde met behulp van een smokkelaar en niet zo krap bij kas zat als hij wil laten geloven, waarmee ook zijn verklaringen over de noodzaak aan prostitutie en zijn leefomstandigheden in Griekenland op de helling komen te staan.

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen omtrent de wijze waarop hij Griekenland heeft verlaten en stelt bereid te zijn hieromtrent een bijkomende toelichting te geven. Hij verwijst *“alvast op zoek naar zijn opmerkingen die hij ter zake aan het commissariaat-generaal liet worden en waarop niet werd geantwoord”*. Met het louter bevestigen van zijn verklaringen en het tentoonspreiden van bereidheid om toelichting te geven, doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Het is de Raad evenmin duidelijk op welke opmerkingen verzoeker doelt, gezien ook in de brief die verzoekers raadsman naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet concreet wordt ingegaan op de vaststellingen desbetreffend. Voor zover op algemene wijze verwezen wordt naar het *“risicogedrag”* dat deze jongeman vertoont, maar dat dit geen reden is om te twifelen aan de waarachtigheid van het relaas en dat *“dit geplaatst kan worden in de algemene context van overlevingsmodus”*, beperkt verzoeker zich tot algemene en nietszeggende beweringen, die geenszins bij machte zijn afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de levensomstandigheden van internationaal beschermden in Griekenland. Hoewel de bronnen die verzoeker aanhaalt, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Wat verzoekers hartproblematiek betreft blijkt uit de medische rapporten in verzoekers dossier dat hij heden aan de beterhand is. Hij dient nog steeds bepaalde medicatie te nemen en af en toe op consultatie te gaan om zijn vooruitgang te controleren, maar op basis van de documenten die verzoeker voorlegt lijkt het er niet op dat hij nog ingrepen dient te ondergaan, en blijkt verzoekers fysieke toestand heden genormaliseerd te zijn. De Raad meent dan ook dat verzoeker zich niet in een situatie van actuele bijzondere kwetsbaarheid bevindt, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de situatie waarin de

verzoeker uit het arrest waar verzoekers advocaat in haar brief naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar verwijst zich bevond. In voormeld geval was er sprake van het ontbreken van een behandeling, moeilijkheden bij verplaatsing en sociale contacten en een verslechtering in de toekomst.

Wat verzoekers actuele concrete situatie betreft mede gelet op de medische attesten die voorliggen meent de Raad dat verzoeker *in casu* wel degelijk in staat is om zich in Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermde. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Verzoeker is het ook niet eens met het besluit dat zijn situatie geen enkele steunmaatregel rechtvaardigt en wijst op zijn verklaringen rond de gebeurtenissen in Griekenland als minderjarige die de documentatie over algemene opvang- en levensomstandigheden in Griekenland bevestigen. Verzoeker geeft te kennen dat dit een traumatische ervaring is geweest en hij gekwetst en kwetsbaar is gemaakt. Verzoeker bevestigt dat hij geen psychologische bijstand heeft gevraagd omdat hij bij aankomst in

België veel ernstigere en dringendere noden had en omdat hij niet overtuigd is dat psychologische bijstand en nog meer praten over beschamende zaken hem vooruit zou kunnen helpen.

Verzoeker laat na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij heeft en welke specifieke steunmaatregelen hem hadden moeten worden verleend. Hij laat eveneens na toe te lichten in welk opzicht de bestreden beslissing een andere uitkomst zou hebben gehad indien hem wel specifieke steunmaatregelen zouden zijn verleend. Aldus maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat zijn "psychologische" problemen hem verhinderd hebben om te voldoen aan zijn verplichtingen of dat zijn rechten niet gerespecteerd werden.

Zoals gemeld blijkt dat verzoeker lijdt aan een hartkwaal, waarvoor hij in maart 2019 geopereerd werd en waardoor hij op het moment van het onderhoud medicatie moest nemen. Verzoeker gaf zelf aan dat hij bepaalde medicatie die dag was vergeten nemen, maar dat dit geen probleem zou vormen voor het onderhoud. Er zijn gedurende het onderhoud ook geen problemen opgetreden.

Gelet op wat voorafgaat kon in de gegeven omstandigheden terecht worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.7. De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat hij er een risico loopt op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF